

Goedenmorgen, vrienden.

Ik weet, of er bezwaren zijn, als ik zo'n beetje aanhaak aan de onderwerpen, die we eigenlijk al op vrijdag hebben besproken? Het gaat nl. over de nieuwe tijd. /niet

Wanneer je deze nl. gaat ontleden, kom je te staan tegenover twee krachten. De eerste is de kracht van het oude, het momentum van wat er op het ogenblik bestaat; en de tweede kracht is dus de nieuwe kracht. Wanneer die twee krachten met elkaar in botsing komen, nu ja, dan krijgen we ongenoegen; en het zal zo hier en daar op de wereld heus ook wel gebeuren. Maar de werkelijke en meest juiste samenhang der dingen moet natuurlijk voortkomen uit een afbuigen van het oude in de richting van het nieuwe, want er is voor de mensheid eigenlijk geen tijd om een geheel nieuwe wereld op te bouwen.

Ze kan ook niet haar totale denken geheel vernieuwen, dat gaat niet. Maar ze kan wel zorgen, dat een zeker afbuigen van het oude in de richting van het nieuwe plaatsvindt en daardoor ontstaat dan een verbinding tussen de oude Heerser en de nieuwe.

Deze verbinding kunnen we in onszelf maken. Het is eigenlijk zo eenvoudig als 2×2 is 4, als je er even over nadenkt. We hebben hier de volle overheersing van de oude Heerser en we hebben dáár de volle overheersing van de nieuwe Heerser. Wanneer wij van uit de oude Heerser verdérgaan, zullen we nooit in onze baan kunnen blijven, omdat de kracht van de nieuwe Heerser het ons onmogelijk maakt het juiste pad te volgen. We komen dus eigenlijk in een Niemandslân terecht, waar we absoluut niet meer weten waarheen, waartoe enz. enz. We raken ons contact met God en met alle dingen kwijt.

We kunnen ook zeggen: We gaan ineens naar de nieuwe Heerser toe. Wij kunnen ons dan misschien, heel misschien, verplaatsen in de kracht van de nieuwe Heerser, maar daar is altijd nog de oude Heerser en die trekt ons ook uit onze baan. Indien echter een rechte lijn kan worden getrokken tussen de oude en de nieuwe Heerser en we kunnen die weg gaan, dan zullen we uit de oude Heerser steun ondervinden en gelijktijdig door de nieuwe Heerser worden aangetrokken of kracht krijgen. Je zou dus kunnen zeggen, dat tussen oud en nieuw (oude kracht en nieuwe kracht, oude tijd en nieuwe tijd) op het ogenblik een weg loopt, die absoluut harmonisch is.

Deze weg houdt in de beste mogelijkheden en krachten van beide Heersers. Deze weg kan natuurlijk eerst gegaan worden (dat moet ik er even duidelijk bij zeggen), nadat de nieuwe Heerser zich volledig heeft gemanifesteerd. En aangezien hij op het ogenblik bezig is zich te openbaren, kunnen we zeggen dat dit waarschijnlijk binnen een jaar het geval zal zijn.

Daar heeft u dus de eerste en misschien meest eenvoudige stelling, die ik vanmorgen wil brengen.

We staan in de werkelijkheid, daar is geen ontkomen aan. Al wilt u nog zo mooi geestelijk doen, als u toevallig eksterogen heeft, blijven ze steken. Dit moet u goed in de gaten houden. En al denkt u nog zo edel, al wilt u het nog zo hoog en zo mooi en zo ver zoeken, wat er in uw body zit, dat raakt u niet één, twee, drie kwijt.

Dezelfde werkelijkheid moet gelden voor de kracht, die op het ogenblik werkzaam wordt. We kunnen nu wel zeggen: O, we zien Aquarius met al zijn licht en kracht en dat zal een wonderlijke manifestatie worden; we zullen worden gedragen door al dat licht" enz. enz., maar we zitten met de oude tijd, daar kunnen we niet onderuit. En wanneer je op aarde

bent, zit je daar nog heel wat vaster in dan in enige sfeer mogelijk is. De oplossing van de zaak heb ik zo even al aangegeven: zoek een verband tussen beide.

Nu denken heel veel mensen: Ja, maar die twee krachten zijn eigenlijk aan elkaar tegengesteld. De oude tijd: materialistisch; de nieuwe tijd: mystiek. De oude tijd: erg aan regels en vormen gebonden; de nieuwe tijd juist een tijd van vrijheid enz.

Maar is dat wel waar? Om dit nu duidelijk te maken, wil ik proberen een beeld van de cosmos te ontwerpen, waarin juist deze krachten - door u meestal geïdentificeerd met de tekens van de Dierenriem - zo'n grote inwerking kunnen hebben.

Er is één grote ronde schijf. Die schijf heet openbaring. Die schijf omvat alles, wat er in de ruimte is, maar dan ook werkelijk alles: sferen, werelden, de meest verre sterrennevels zowel als de meest dichtstbijzijnde partikels en kleinste levensvormen. Die wereld beweegt dus, zij draait; maar daarboven is een soort kader getrokken, zoals wel eens wordt gebruikt om een taart te verdelen. Ik weet niet, of u het wel eens hebt gezien? Het is een rooster van dun staaldraad, dat zet men op zo'n cake, drukt het even door en dan slijdt de scherpe draad haar vanzelf in gelijke punten.

Wanneer nu een bepaald deel van het Al zich onder zo'n bepaald vlak bevindt, dan zeggen we: Het staat onder invloed van, noemt u maar op: Aquarius, van de Vissen, de Steenbok, de Tweelingen, de Leeuw; er zijn er zoveel. Die invloed staat echter ook niet op zichzelf, want het kader, waarin het totaal van de cosmos zich dus eigenlijk beweegt, zou men dan ook gelijktijdig de omgrenzing of de cosmische wet kunnen noemen.

Die omgrenzing of cosmische wet heeft samenhang. Wij zien daarin verschillende persoonlijkheden, maar in feite is het één harmonisch geheel, ongebroken. Alleen t.o.v. de werelden, die zich daardoorheen bewegen, zijn de invloeden sterk verschillend en zien we een onderscheid. Wanneer er een directe scherpe scheiding zou zijn, zou het op de wereld van vandaag op morgen ineens anders moeten worden en dat gebeurt niet. Er is een geleidelijke overgang en ook in deze zin is een harmonie mogelijk.

Laten we nu dus even stellen: wat wij noemen de Heerser of Heer van Aquarius is niet een Meester of kracht, die werkelijk tegengesteld is aan b.v. de vorige Heerser. Hij is met deze Heerser en alle andere Heersers volkomen harmonisch. Hij is verder uit zichzelf (want we hebben daarbij ook een derde dimensie) volkomen harmonisch met alle Heren van Wijsheid, van Licht, van Kracht, van Wet, van Gerechtigheid, van Schoonheid en wie we nog meer hebben. Al deze Heren of Heersers nl. beheersen de elementen, die zich kunnen openbaren. U zou dus kunnen zeggen: Hier hebben we een hele reeks Heersers; en de relatie met elk punt op de cirkel, waarbinnen ons heelal draait, is volkomen gelijk, volkomen harmonisch. De conclusie is: Plotselinge veranderingen kunnen in feite niet plaatsvinden. Wat gebeurt er dan wel?

Wanneer een denkend vermogen onder invloed komt van een nieuwe kracht, zal dit denken daardoor het sterkst worden beïnvloed; want de gedachte is gemakkelijk te vervangen en te verwisselen, ze heeft geen vaste betekenis of waarde. Zij heeft alleen betekenis of waarde in haar vluchtige realisatie en is alleen maar een eveneens vluchtige en alleen in tijd uitgedrukte omschrijving van de eigenschappen van de ziel.

Nu geloof ik graag, dat u zegt: "Tjonge, tjonge, dat is nu wel een hele hap." Maar als u het idee nu heel eenvoudig gesteld wilt hebben:

Wanneer er een overgang is van de ene Heerser naar de andere, dan zal de directe wisseling en inwerking voor de mens vooral psychisch in het denken of voor de geest in bewustzijn merkbaar zijn.

De werkelijke wereldwaarden veranderen trager; niet omdat zij traag zijn op een zeker moment, maar omdat ook de overgang van de ene wereldheerser naar de andere altijd een harmonische is. De uitwerking van en relatie met hogere krachten, die het ziele-leven en bepaalde geestelijke in-

vloeden beheersen, zijn eveneens heel gewoon harmonisch. En moge daarin dan langzamerhand iets veranderen (de geaardheid van de relaties verandert een tikje, zoals de kleur van een licht enigszins zou kunnen veranderen), zo blijft die relatie continu, ongebroken en harmonisch.

Nu ik u deze eenheid, deze harmonie heb gesteld, wil ik graag vandaaruit nog wat anders gaan beschouwen. Want het is nu wel mooi dat alles zo harmonisch is in het Al, maar waar blijf ik? En dat kunt u zichzelf ook afvragen.

Wat betekenen deze dingen voor mij? Nu, dan beginnen we maar eens op te sommen: ongedurigheid, drang naar vrijheid, de behoefte om iets erbij neer te gooien, het idee dat je ten koste van alles veranderingen nodig hebt, allerhand emoties en gevoelens en als gevolg daarvan allerhand gebeurtenissen op de wereld, verandering van de verhouding oorzaak en gevolg, mede bepaald door je denken en daardoor uw keuze-richting in het Al.

Maar als ik zelf harmonisch kan zijn, als ik in staat ben om die innerlijke harmonie en kracht te verwerven, wat dan?

Indien ik eerlijk en oprecht heb gestreefd in het oude en even eerlijk en oprecht ook in het nieuwe wil voortstreven, niet gebonden aan bepaalde dogmata, maar voortdurend zoekende naar de meest directe openbaring van het Goddelijke in mijzelf, dan zal die verandering in mij zich eveneens langzaam voltrekken. Ik zal inderdaad die afbuigende weg volgen, omdat - naarmate de invloed op de wereld en in de cosmos veranderen - ook mijn deel van de cosmos, mijn instelling en richting t.o.v. het doel worden gewijzigd. Ik heb geen ontstellende pogingen nodig om me nu plotseling te heroriënteren. Een fout die veel mensen maken, omdat ze horen, dat Aquarius een heel andere tijd is dan wat achter u ligt.

Neen, de hernieuwde oriëntatie ligt niet, absoluut niet, in een plotselinge verandering van uzelf. Zij ligt eerder in een beperken van je wereldbeoordeling tot jezelf. Want het zal u duidelijk zijn, dat wanneer u oude wetten blijft toepassen, u dan iets gaat uitdrukken, wat u in strijd brengt met de nieuwe tijd. Het zal u duidelijk zijn, wanneer u zich aan oude gebruiken vasthoudt en deze aan anderen gaat opleggen, dat u in conflict komt met de nieuwe tijd. Wat u voor uzelf doet, is minder belangrijk, zolang in u het contact met het Goddelijke bestaat. Maar als in een absolute overheersing van een bepaalde cosmische kracht dus een reeks wetten in de wereld ontstaat, waaraan een ieder zo ongeveer is gebonden, zo zal in de overgangstijd die binding wegvallen. Degeen, die ze tracht te handhaven, krijgt de klappen. Degeen, die zich daaraan houdt, maar vooral zoekt naar het lichte en naar het Goddelijke en dit maakt tot het doel van zijn leven en streven, heeft nergens last van, ook al blijft hij voor zichzelf nog zo orthodox en ouderwets. Als je de wereld maar met rust laat. De mens, die progressief is en de absolute vernieuwing in zichzelf reeds onmiddellijk kan doormaken en verwerkkelijken, zal ook nooit last hebben, indien hij deze vernieuwing niet als een dwingende maatstaf aan de wereld buiten hem wil opleggen.

Conclusie I:

In deze dagen is het niet belangrijk, hoe men leeft. Wel is belangrijk dat de wijze, waarop men leeft, innerlijk aanvaardbaar en waar is en kan voeren tot een innerlijk contact met hogere kracht, met het Goddelijke, met al wat in je bestaat.

Conclusie II:

Elke mens, die zich te veel bezighoudt met de omstandigheden, die zich buiten het "ik" afspelen en daaraan zijn eigen orde oplegt, zal in grote moeilijkheden komen te verkeren en zal voor zich en anderen conflicten veroorzaken.

Maar we zijn er nog niet. Want ik heb natuurlijk altijd de mogelijkheid gehad om met de hogere Heersers (nu denk ik weer aan de Heren van Kracht, Wijsheid enz.) in contact te komen. Maar elk contact met deze cosmische

krachten werd voor mij bemoeilijkt, doordat ik vast zat aan de vaste schablonen van mijn wereld en aan alles wat de mensen daarin hebben vastgelegd; en dat is in de afgelopen tijd ongetwijfeld geweest de gemeenschapsregel, gebaseerd op zuiver materiële verhoudingen en belangen. In de oude tijd was het alleen onder bijzondere omstandigheden mogelijk een volkomen zuiver innerlijk contact te krijgen met de hoogste kracht. Nu valt die regel als dwingende oorzaak en maatregel weg. Er is dus een veel grotere mogelijkheid om mijzelf op één van die grote krachten te oriënteren. Harmonische werkingen zijn veel eenvoudiger en veel juistere mogelijk met deze cosmische krachten dan in een periode, waarin een vaste vorm van wereld en denken - wederom onder invloed van de Heerser - is ontstaan.

En dan hebben we nog iets. We noemen dat het goddelijk Licht of de Oerkracht.

Juist omdat er een vrijheid van oriëntatie bestaat, waarbij dus het "ik" als enige binding in feite de innerlijke verhouding tot God en vandaaruit tot de cosmos en de mens als maatstaf behoeft te nemen, kan die mens het innerlijk of cosmisches licht ook gemakkelijker bereiken. Want hij is zelfs niet verplicht en wordt dus ook niet genoopt om een keuze te doen uit de veelheid van goddelijke openbaringen. Hij behoeft niet alleen het Pad van Gerechtigheid, van Schoonheid, van Wijsheid, van Kracht enz. te gaan. Hij kan de goddelijke Kracht zelf boven al deze paden stellen.

In de overgangsperiode is er dus een zeer grote mogelijkheid tot ontwikkeling (dat is al heel vaak verteld); daarnaast een zeer grote vrijheid van keuze van het deel van het Goddelijke, waarin men zich het gelukkigst voelt en waarmee men het sterkst verbonden kan leven..

Dan zijn mijn conclusies hier: Elke mens, die uit een zuiver en innerlijk verlangen zijn God zoekt zonder zichzelf, zijn eigen wensen of condities als maatstaf te nemen, zal zelfs het totaal Goddelijke nu kunnen beleven en zal uit het totaal van de goddelijke openbaringen en eigenschappen die krachten voor zich kunnen verwerven en een harmonie met die grootkrachten in de cosmos, die de meest juiste stimulans en aanvulling voor zijn eigen wezen kunnen vormen.

De tweede conclusie: Gezien het wegvallen van het vaste kader of schabloon, waarbinnen de mens zich stoffelijk moet oriënteren, zal deze mens aan de hand van eigen wezen en ervaring plus innerlijk gevoelde goddelijke Kracht elke kracht uit het Hogere kunnen omzetten in een soortgelijk vermogen of kracht in eigen wereld.

Dan komen we nu aan het laatste stukje van mijn betoog.

Wanneer wij nu dit alles hebben gesteld, moeten wij tot een redelijke conclusie omtrent onszelf komen. Wat stimuleert ons in feite het sterkst? U weet het: angst en begeren. Begeren en angst zijn eigenlijk de keerzijde van dezelfde medaille. Onze wil is het product van angst en begeren voor zover dit stoffelijk bestaat. Geestelijk gezien is onze wil het product van ik-behoud en Godserkenning, die hier tegenover elkaar staan als angst en begeerte. Gedreven door deze wil en de krachten, die wij door dit willen uit onszelf weten te wekken, kunnen wij elke juiste verwerkelijkingmogelijkheid voor onszelf in zeer korte tijd concretiseren. Om echter binnen het Goddelijke deze zuivere band, deze zuivere verhouding te scheppen, moeten we ons niet meer afhankelijk gaan stellen van intermediairen.

Wanneer ik geloof in de Christusgeest, moet ik die Christusgeest verwerkelijken en dragen en me niet beroepen op iemand, die haar in het verleden eens gedragen heeft. Wanneer ik behoefte heb aan de kracht, die de wereld schept, moet ik me niet beroepen op Hem, Die eens de wereld heeft geschapen; dan moet ik trachten één te zijn met het scheppend Vermogen. Ik moet mijzelf a.h.w. voor een groot gedeelte vergeten; mijn wil, mijn wezen, mijn behoefte moet voor mijzelf scherp, concreet en - als je in de stof leeft - zowel stoffelijk als geestelijk worden uitgedrukt. Juist door je werkelijke behoefte, je werkelijke begeerte, je werkelijke angsten desnoods ook te omschrijven, door te zeggen: "Zo is het dus voor mij en dat

wil ik," kan men uit het totaal van de cosmische vermogens en krachten datgene verwerven, wat noodzakelijk is en waarmee men de grootste en snelste resultaten bereikt.

De wil, geestelijk zowel als stoffelijk uitgedrukt, nimmer de vrijheid van anderen aantastende, maar voortdurend het "ik" stuwend in de juiste richting, is op dit ogenblik de meest belangrijke kracht voor elke mens, want daardoor kan hij de harmonie en de afstemming verwerven, die voor hem of haar noodzakelijk zijn.

Er is geen andere mogelijkheid. De mogelijkheid, dat anderen voor u ingrijpen, dat anderen voor u zorgen, wordt steeds minder naarmate de wereld zelf mooier wordt en de wetten van het verleden zich langzaam maar zeker verliezen in de wetten van het nieuwe, zodat er te veel richtingen en invloeden, te veel verschillende tendenzen - zelfs in de sferen - kunnen ontstaan om voor u de juiste harmonische mogelijkheid altijd weer precies te vinden en te kiezen.

Uit uzelf, door uw wil, door uw streven en uw bewustzijn, gebaseerd op zelfkennis, gebaseerd op zelfverwerkelijking, ligt de grote mogelijkheid om uit alle lichtende krachten het voor uzelf meest noodzakelijke en meest lichtende direct in en door uzelf reëel te maken, ook in uw eigen wereld.

Dan behoeft ik verder niet veel meer te zeggen, want daar gaat het eigenlijk om. Die aanvulling moest ik er nog eens bij geven om u duidelijk te maken, waarom de eigen wil zo belangrijk is.

De eigen wil is zo belangrijk, omdat er nergens kan worden gezegd dat een bepaalde kracht volkomen met u parallel is. U kunt alleen - en dat gaat dan ten dele tegen uw eigen wezen, uw eigen streven en uw eigen willen in - uzelf overgeven aan een andere kracht; maar dan zult u voor uzelf nooit de perfecte harmonie bereiken. Het moest dus wel duidelijk worden gesteld. We moeten op het ogenblik leren uit onszelf, gedreven door onze wil en onze behoefte, direct tot de bron te gaan, niet meer en niet minder.

Ja...en als we daarin zouden slagen, zouden we een Atlas worden. We zouden de wereld op onze schouders kunnen dragen, want wie in zich harmonisch is en de kracht van het Hoogste in zich heeft verwerkelijkt, dank zij eigen streven en willen, ondergåand, ervarend en uitend al wat hij verlangt, die kan meer dan een wereld dragen; die draagt in zich het begrip van God en de kracht van God. En dan vind je één zo'n wereld ten slotte niet veel meer dan een ping-pong-balletje, dat je zo eens omhoog knipt en pas als je het gehele heelal zou moeten dragen, zou je er eens onder gaan zuchten en steunen.

Mag ik het hierbij laten, vrienden? Het woord is aan de volgende spreker.

- 3 -

Goedenmorgen, vrienden.

Wanneer wij de vorige spreker goed hebben gevolgd, dan hebben wij ontdekt, dat de werkelijke waarde ook nog anders omschreven kan worden.

Wat is nl., wanneer ik door eigen willen het hoogste in mij verwerkelijk, de juiste omschrijving? Harmonie.

Harmonie, de éénklank met de voor mij bestemde melodieën uit de sferen, de eenheid van denken en gevoelen, van beleving met datgene, wat in stof en geest voor mij bestemd is. De vrijheid om - alle uiterlijkheden vergetend - mijzelve te beleven in het Hogere. Vrijheid van angst, van begeerten, omdat ik - mijzelf zijnde en de volkomen verwerkelijking uit mijzelf nemende - draag al wat licht in mij is. Hierin verenigd klinkt het oude met het nieuwe samen.

Men zegt wel eens, dat de kracht der schepping zelf drie aangezichten heeft plus één aangezicht, dat men nimmer ziet.

Men zegt, dat de krachten der schepping altijd in hun uiting meervoudig zijn; dat zij zich uit de schrik en de dreiging ontwikkelen tot de schepende vormgeving. En hier wordt dan het oude werkelijk in een nieuwe kracht. Want wanneer ik tot de nieuwe tijd ga, wanneer ik - zoals werd gesteld door mijn waardige voorganger - uit mijzelf openplooi en uit mijzelf drink alle kracht van het nieuwe, harmonisch met mijzelf, dan heeft nog deze harmonie haar drie aangezichten.

Daar is allereerst en voor de mens het meest verschrikkelijke: het aangezicht van de dood. Want wanneer je harmonie zoekt met het Hogere, moet het beperkte enigszins sterven. Vernieuwing is afscheid nemen; niet alleen maar een gezapig samengaan. En daarom is er veel dat de mens zal afschrikken in de kracht van het nieuwe, die hem leven gevend en doorstromend één zou kunnen maken met zijn Schepper. Want daar is de sombere, de krachtige dood. Het afscheid. Maar het afscheid is leven. Want ziet, nauw is de dood gerealiseerd, is het afscheid gekomen, of daar staat plotseling de volheid van de schepping, werkend uit zichzelf, vormend en knedend het totaal van het zijnde, makend een nieuw Al en nieuwe sterren; en wordt uit het Niet herboren de werkelijkheid.

De wereld vernieuwt zich, maar er moet eerst ondergang zijn. Eerst moet de nacht komen, vóór de nieuwe dag kan aanbreken; en pas wanneer de dag er is, begint het nieuwe leven.

Zo zal een ieder, die in deze dagen voor zich zoekt, voor zich denkt, vraagt, sterven. De wereld lijkt dood en ledig. Het lijkt, of al, wat waarde had, wordt weggenomen. Het lijkt, of het denken hol is als de verlaten ruimte van een lang vergeten tempelruïne, waar in het duister misschien slechts de slang en de scorpioen een ogenblik nog leven.

En zo voelt zich de mens. Maar uit die leegte wordt het nieuw-geschapene pas kenbaar. En moeten wij, wanneer wij zoeken naar grote harmonie, ongeacht de volkomen gelijkmoedigheid als kabbelend water van de geleidelijkheid, waarvan mijn voorganger spreekt, niet eerst nieuw zijn? Moeten wij niet eerst dat nieuwe grijpen en meester daarvan zijn, vóór wij het wapen van het nieuw bewustzijn kunnen slingeren in de ruimte, zo ons weten en begeren kenbaar makend in het Al?

Drie zijn de fasen, die de mens in zich beleeft. Drie zijn de aangezichten van de scheppende Godheid; en uit deze drieledigheid ontstaat de vernieuwing.

Daarom moet ge niet bevreesd zijn of angstig en droevig noch verlaten u gevoelen, wanneer het lijkt, of veel van het oude wordt weggevaagd met een minachtend gebaar. Ge moet niet angstig zijn of met misnoegen kijken naar een wereld, waarin zoveel wat gemeente te bezitten, plotseling wordt gebroken en waardeloos weggeworpen. Wat deert u dit? Er moet eerst veel vallen voor het nieuwe kan groeien.

Wanneer in de lente het blad van een boom zich nog zou hechten aan de tak, dan zou het oude blad toch moeten vallen, vóór de nieuwe knop zich kan ontplooien en het nieuwe blad zich ontvouwt, voor het nieuwe de zon kan zien.

Verwonder u niet, wanneer ge met al uw streven, met uw zoeken naar het Goddelijke en naar waarheid, veel verliest. Het is goed dat het zo is, want slechts uit het verlies kan het nieuwe worden gewonnen. Slechts uit hetgeen ge nu moet achterlaten (uw zoeken naar harmonie met het Hoogste) kan de nieuwe vollere vorm van leven en bestaan groeien. En eerst wanneer ge werkelijk in uzelf vernieuwd zijt, wanneer ge uit de wijsheid zijt gekomen tot de macht van de daad, het gezag van een rechter, hebt ge recht om in het leven te heersen, niet eerder.

Uw eerste taak in deze dagen is: vernieuw uzelf en aanvaard deze vernieuwing. Niet u verdrietend over wat ondergaat of u beklagend dat het verwachte wonder uitblijft, maar beseffend dat uit het vergaan der dingen en het herboren worden der dingen, de nieuwe levenskracht en -vorm, geestelijk en voor u ook in de stof, zal moeten ontstaan voor ge werkelijk

leeft, werkelijk nieuw zijt, werkelijk de nieuwe tijd openbaart.

Het is een dwaas, die naar de akker trekt en zijn gereedschap achterlaat. Het is een dwaas, die handel wil drijven en noch waren noch geld met zich voert. Het is een dwaas, die in deze dagen de vernieuwing wil openbaren en in zich het oude niet heeft achtergelaten en tot het nieuwe wordt; zodat hij het werktuig heeft om het nieuwe te erkennen.

In uw wereld zal dit alles niet zo sterk kenbaar zijn als in de geest. Het menselijk denken neemt veel weg van de leegte en de eenzaamheid, van het verloren-gaan in de steeds groeiende en lichtende kracht van het herboren worden. Maar ook gij zult uit de materie en de stof vernieuwing moeten vinden en erkennen.

Vergeet niet: de hoogste kracht is de rechter in alle dingen, maar de hoogste kracht openbaart haar rechterlijk vermogen in al, wat de hoogste kracht erkent.

Wanneer een oordeel wordt gesproken uit 't Hoogste, uit de Adem aller dingen en gij kunt die hoogste kracht in u dragen, zo zal dat oordeel door u worden geopenbaard. En indien Hij zegt dat het Al verdwijnt, zo zal het verdwijnen uit u kenbaar zijn; maar in u zal Zijn licht zijn, want de levende Adem leeft altijd.

Laat dan deze tijd van overgang, mijne vrienden, met al haar fasen van verlatenheid, van dreigende angst, van onvolkomenheid en verscheurdheid voor u overgaan in een bewust erkennen: dit is iets, dat mij wordt gegeven, want dat wat heengaat, gaat slechts om het nieuwe te bereiken. Dat wat waardeloos is geworden, wordt vervangen door het nieuwste, dat onmiddellijk waarde heeft. En zeg tot uzelf: Ik zal wachten op de tijd, dat het nieuwe in mij geopenbaard is en van daaruit zal ik verwerkelijken volgens de nieuwe wet en de nieuwe tijd, de oerkracht van de Allerhoogste, Die in mij leeft.

Ik hoop, dat mijn toelichting van een enkel aspect van 't zo schone en ingewikkelde betoog van mijn voorganger een kleine steun zal mogen zijn, wanneer u zelf in deze processen gegrepen soms worstelt met verlatenheid, of al hetgeen in u ontstaat niet geheel begrijpt.

-:-

A A N V A A R D E N .

Aanvaarden. Een mooi woord. Maar aanvaarden kan soms ook wat dwaas zijn. Wie het onontkoombare aanvaardt is wijs. Wie het onontkoombare aanvaardt zonder te zoeken naar een andere weg - voor jezelf dus een begeerte-wensdroom - is een dwaas.

Er zijn mensen, die aanvaarding willen uitdrukken als een soort prostratie voor het onbekende: Wij liggen hier voor U, o Heer; en wat Gij doet is welgedaan.

Ze vergeten helemaal dat die vorm van aanvaarding in feite een soort luiheid is; want het is gemakkelijker te liggen dan te worstelen.

Er zijn mensen, die zeggen: Aanvaarden betekent, dat je dus alles, wat op je pad komt, zonder meer moet accepteren.

Maar als je accepteert wat op je pad komt, dan leef je zelfs niet, mens; dan ben je niets waard, besta je niet eens; dan ben je alleen maar een samengesteld product, een cocktail van de dingen, die toevallig op je pad zijn gekomen; een noodlotsfiguur die verdwijnt, wanneer de omstandigheden zich wijzigen. Die aanvaarding is niet juist.

Werkelijke aanvaarding is heel iets anders. Het is de erkenning van het Hogere. Het is het erkennen van het onvermijdelijke. Het is het aanvaarden van een hoger gezag, een hogere kracht en een hogere leiding in je bestaan. Nier meer en niet minder. Tenminste, zo denk ik erover.

En daarom zou ik u twee beelden van aanvaarding willen geven. Twee en niet één; het negatieve en het positieve. En dan is de eerste als volgt:

O, ik aanvaard dit leven en al wat mij gegeven wordt,
zij het overvloed of wel tekort.

Ik zal het aanvaarden, Heer.

Wat Gij mij schenkt dat neem ik aan, ik eis niet meer.

Ik aanvaard wat Gij mij geeft op 'aard' en in de sfeer
en in het hemelrijk.

Ach God, wat Gij toch doet is welgedaan,

waarom zou ik nog handelen gaan,

wanneer Gij met mij leeft en werkt.

Ik vraag niet, dat Ge mij tot arbeid sterkt,

maar dat Ge mij in vrede Uw wil laat ondergaan.

Maar wanneer alle menselijke waarden in die vorm van aanvaarden te-loor zijn gegaan, gebroken is het menselijk leven en streven, ja, kracht van geest en eeuwigheid, onvergankelijkheid van het leven wordt gebroken en is vergaan tot dood, dan smelt de Schepper het weggeworpen materiaal om tot nieuw metaal van leven en hoopt, dat juist aanvaarden daar de tempering zal geven, die edel maakt als Damasceens staal de mens, die leert des Scheppers krachten te aanvaarden en toch te streven volgens eigen weten en eigen ideaal.

Ja, u moet me niet kwalijk nemen, dat ik hier onwillekeurig Ibsens Knopensmeltër weer op de voorgrond laat komen. Want wat moet je doen met die slappe vaatdoeken, die aanvaarding gebruiken als een soort hoog-geestelijk masker voor hun geestelijke luiheid en onwilligheid om zelf te leven en zelf te handelen?

Neen, aanvaarden, werkelijk aanvaarden, dat is iets ridderlijks, dat is iets sterks, dat is niet het ondergaan van het leven, maar het is een overwinnen van jezelf en een aanvaarden en ondergaan van de kracht, die boven je staat. Een ridderlijk erkennen: God, Je bent mijn meerdere; maar daarom leef ook ik, want Je hebt me leven gegeven.

Met overmacht van kracht en licht

hebt Gij, o God, mij nu geslagen.

Ik kan niet verder volvoeren mijn wil,

niet verder dragen mijn lasten. Stil wil ik zijn,

want ik erken in U de macht, de heerlijkheid de hoogste waarden.

Mijn wijsheid, mijn waarheid; mijn denken, mijn wezen

hebt Gij overvleugeld, God.

Gij hebt mij door Uw stem gewezen

op nieuwe weg, op nieuw bestaan.

Gij maakt mijn wetenschap tot waan.

Maar, God, uit Uwe stem daar klinken mij zo sterke, hoge waarden,

dat ik hier verslagen word, nog vreugdig zelfs Uw wijsheid zal
aanvaarden.

Ik heb de wereld met mijn haat en mijn geweld verteerd, o God.

En Gij hebt mij geleerd,

dat 's mensen lot alleen door liefde kan gedijen en worden tot
een werkelijkheid,

dat liefde 't Al geleidt.

En ziet, zo sterk was niet mijn haat, of Uwe liefde,

Uwe gaven die in het diepst verborgen zijn, zelfs nog mijn wezen
laven,

hebben mij van haat bevrijd.

Gij hebt mij, God, de haat verslagen.

Wees dan mijn Heer in eeuwigheid.

En laat mij de zoete last van Uwe wijsheid en Uwe liefde dragen.

Dat is mijn idee van aanvaarden. Niet het neerliggen, voordat er ergens ook maar een windje waait. Maar desnoods worstelen met de storm en het goddelijk geweld om jezelf te zijn en jezelf te leven; en dan erkennen 't betere en het machtige.

Aanvaarden; niet omdat je verslagen bent en niet omdat je niet meer verder kunt, maar omdat je eerst nú door de strijd de werkelijke waarde in grootheid en kracht van het Hogere hebt beseft.

Wie op die manier de wereld aanvaardt, wie op die manier zijn God beleeft en aanvaardt, die weet niet alleen wat aanvaarden is, maar die weet wat God en wereld zijn.

Degeen, die van aanvaarding zo'n zachtzinnig zelfje maakt, waarmee alles wordt weggepraat, weet niet wat leven is en die weet niet wat God is en die weet niet wat de wereld is. Dat is een dwaas, die droomt en in zijn droom sterft, omdat hij geen werkelijkheid erkent.

Ik hoop niet, dat u het te hard vindt, dat ik het zo zeg. Het is de waarheid. Want per slot van rekening, God heeft ons nu niet direct geschapen om als vloermat voor Zijn voeten te liggen, maar als levende en strevende wezens en zielen, die bewust tot Hem moeten komen. En dat kunnen we alleen, als we eerst eens kijken wie Hij eigenlijk is en Zijn krachten meten met de onze.

Ik zou zeggen, vrienden, een beste zondag, de juiste vorm van aanvaarding. Als het kan nog een aardig beetje zon. En als die van buiten zo nu en dan verdwijnt, zorg dat je hem van binnen houdt. Want de mens, die vreugde in zich draagt, vindt de kracht op de juiste manier te aanvaarden en om de nieuwe tijd in zich tot werkelijkheid te maken, zonder er eerst aan ten onder te gaan en schipbreuk te lijden.

Allemaal een gezegende zondag verder.

:--:~:

DE GLIMLACH.

U glimlacht graag? Toch is liefde voor het leven niet altijd een glimlach alleen. Het is vaak een volle, gulle lach; soms zelfs een bulderlach, die zo door de leegte heen buldert, dat het aanstekelijk wordt, zodat je je afvraagt, of eigenlijk deze vreugde op zichzelf en deze lach alleen al niet het lachen waard is.

Nu ja, een mens ziet dat meestal niet zo. Want een mens binnen de grenzen van zijn bestaan en angstvallig beschut door alle wetten, die hij heeft geschapen en alle schermen, die hij voor zijn denken heeft aangebracht, durft in het leven vaak niet de volle gulheid van het bestaan aanvaarden. O, hij erkent zijn God en in zich heeft hij wel de vreugde van het leven, maar hij durft niet in een volle lach de werkelijkheid erkennen. En dan laat hij langzaam om zijn lippen een klein teken van vreugde verschijnen: een glimlach, die in de ogen even door kan tintelen en toch de uiterlijke waardigheid bewaart.

Een glimlach.

Ze werd als een masker geschapen van schijnbare ernst en schijnbare vreugde, die als een wapen zelfs de jeugd wist te verslaan.

Een glimlach was het masker van de mens; en zo een schepping van de waan, omdat hij zelf de grens van het zijn nog niet erkennen wilde.

Toen trok hij bitter tot grimas het gezicht, het lijden overspoelde heel zijn leven. En zijn streven scheen nutteloos en teniet gedaan; toch was ergens nog het kloppend leven en de vreugde van het bestaan.

Nadat hij getreurd had met rijpende ogen volgens de wet en volgens zijn zin, nam hij het masker van stille glimlach en keek schijn-tevreden

het leven weer in.

Toen kwam de gulle lach uit de hemel van een God, Die schatert in een lachende vreugde en eeuwige jeugd.

Hij, Die de eeuwigheid maakte tot uur en het eeuwige vuur maakte tot het eeuwige licht.

Hij, Die is het gericht en de werkelijkheid tezamen. En Hij riep hen, die glimlachten allen bij de naam en Hij zei hun:

"Ik schenk u dit leven, deze dag. Dankt gij nu benepen met glimlachend prevelen van gebeden of schenkt ge Me eindelijk de klare lach van één, die het leven verstaat? Waarlijk, glimlach onder de mensen.

De mensen stellen wetten, grenzen, maar wie Mijn werkelijkheid verstaat, die laat de grenzen vallen; en met een lach op het gelaat aanvaardt hij zorg en leed en strijd, omdat in alle dingen toch Mijn kracht hem tot het leven voortgeleidt en steeds opnieuw hem in een volheid van het bewuste en van schoonheid de vreugden van het zijn doet leven.

Ik heb niet tot benepenheid maar tot een volheid van besef, o mens, het leven u gegeven. Geen plechtigheid, maar haar vol bestaan schenk ik u. Geen glimlachende waan, maar de volheid van leven en strijd.

Mens, erken je werkelijkheid en leer in het werkelijk bestaan dan met je God te leven. Dan wordt het leven tot een lach; en is de glimlach slechts het streven om anderen geen ergernis te geven, wanneer een ander nog de vreugde van het zijn, de liefde van der cosmos kracht voor zich te ontvangen verwacht."

Dat is mijn filosofie over een glimlach.

U had misschien liever gehad, dat ik de stille lach zou vereren. Maar is het leven niet vol en sterk? Is de wereld bedeesd als een nonnetje, dat uit de kapel komend nog even na glimlacht, terwijl ze naar de karige maaltijd gaat? Of is het leven als een buitelandse nar, dansend door de eeuwen heen met waanzinnige streken, maar met vreugde in zijn hart?

Het leven is vreugde, het leven is kracht. En dit te ervaren is de bevrijdende lach, die soms een beetje zelfspot inhoudt, maar gelijktijdig je tenminste doet staan fris en vrij in het leven, gedreven door de goddelijke wind der bewustwording, gesterkt door het goddelijk Licht der liefde en met de zekerheid in jezelf: eens zal ik bereiken.

Ja, daarmee heb ik dan ook een klein beetje mijn zegje gezegd. Ik heb maar één wens voor u, vrienden en dan gaan we rustig van elkaar - u gaat weer zondag vieren en wij gaan verder aan het werk ergens anders - en dat is dit:

Dat u moogt beseffen wat de werkelijke toestand is op deze wereld; en moogt beseffen hoe u zelf bent met al uw fouten en goede kanten, maar dan echt; en dat u de kracht in u zult hebben om ondanks dat alles in het leven lief te hebben, wat te lachen misschien om uzelve, maar vooral te lachen met een schepping, die - ondanks de mensheid - de voleindig tegemoet gaat.

Vrienden, veel levensvreugd en levenskracht wens ik u toe.

:--:--: